Anaconda snake at the entrance of Arulmigu Pragadheeswarar Temple, Thanjavur - 613009,

(Artistic skill of the great king Rajarasan)

தஞ்சை பெருவுடையார் கோயில் வாயிலில் அனகொண்டா பாம்பு

(மாமன்னன் இராசஇராசனின் கலைத்திறன்)

kalairajan26@gmail.com 08-Jan-2017

The article discusses a fascinating stone sculpture of an anaconda at the entrance of the Pragatheeswarar Temple in Thanjavur, Tamil Nadu, India. This stone sculpture illustrate the huge image of Dwarapalak, by showing a snake wrapped around his trunk. The snake is depicted as a sculpture swallowing an elephant.

This ancient carving showcases a massive snake swallowing an elephant, symbolizing the artistic skill of the great king Rajaraja. What's intriguing is that anacondas are primarily found in South America, yet this sculpture suggests that ancient Tamils were aware of this species over a thousand years ago.

This stone sculpture, created by Rajaraja, has been sung by the great poet Kambar. In his Kambaramayanam, Kambar mentions that the snake "Ma-sunam" is coiled around the feet of Dwarapalak in accordance with the rhythm of the thalam.

The ancient Tamils named this snake which swallows an elephant as “Yanai-kondaan”. The Tamil word "Yanai" means Elephant, and "Kondaan" means Catched or killed. Later this name was changed as “Yana-konda > Aana-konda > Ana-conda> Anaconda".

The length of Anaconda snake grows to about 15 feet to 30 feet. It was found mostly in the forests of South America.

This sculpture at the entrance of the Thanjavur Periyakoil is proof that the Tamils knew about the snake called anaconda, which is found mostly in South America.

Anaconda in Tamil Literature:

There are references to “Aana-konda” (Anaconda) in the Ancient Tamil Sangam Literature songs. The Tamil Sangam songs are refering it as "Maa-sunam". Some commentators have said that Sunam means snake and Ma+Sunam means Python. But the word Sunam does not appear in the Sangam songs. Instead, the Python is mentioned as "Aa-sunam" in the Sangam songs.

In Tamil "Maa-sunam" means “Anakonda”
"Aa-sunam" means Python.
Both Asunam and Masunam are referred in the Tamil Sangam songs.
The word "Ara-vu" is used to refer the anaconda in Natrinai and Thevaram.

The snake swallows the elephant (Yaanai) living in the mountains. This is recorded in the Tamil Sangaml Litature Natrinai-14.

ThiruGanaSambandhar mentions the story of the snake swallowing the elephant in Tamil Literature Thevaram (1–58–2).

A detailed Tamil version is available in this blogspot
https://letters-kalairajan.blogspot.com/2018/01/anaconda.html

Sculpture Significance: The sculpture at Thanjavur temple highlights the Tamils' knowledge of anacondas, sparking pride in Tamil heritage.

We know the antiquity of the Tamils. All the tribes living all over the world may be ancient Tamils. Let us be proud of being Tamils.

இந்தப் படத்தில் உள்ள சிற்பம் தஞ்சைப் பெரியகோயில் நுழைவாயிலில் உள்ளது. துவாரபாலகரின் மிகப் பெரிய உருவத்தை உருவகப்படுத்துவதற்காக, அவருடைய தண்டத்தைச் சுற்றியிருக்கும் பாம்பு ஒன்று யானையை விழுங்குவது காட்டப் பெற்றுள்ளது.

யானையை விழுங்கும் இந்தப் பாம்பிற்கு "யானை-கொண்டான்" என்று தமிழர் பெயரிட்டுள்ளனர். பின்னாளில் யானை-கொண்டான் > ஆனை-கொண்டா > ஆனகொண்டா > அனகொண்டா > Anaconda என்று மறுவியுள்ளது.

அனகொண்டா பாம்பின் நீளம் சுமார் 15அடி முதல் 30 அடி நீளம் வரை வளரும். தென்னமெரிக்கா காடுகளில் அதிகம் காணப்பட்டுள்ளது.

தென்னமெரிக்காவில் அதிகமாகக் காணப்படும் அனகொண்டா என்ற பாம்பைப் பற்றி ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழர் அறிந்துள்ளனர் என்பதற்குத் தஞ்சைப் பெரியகோயில் நுழைவாயிலில் உள்ள இந்தச் சிற்பமே சான்றாகும்.

"அனகொண்டா" (Anaconda) பற்றிய குறிப்புகள் சங்கப்பாடல்களில் உள்ளன. சங்கப்பாடல்கள் இதை **"மாசுணம் (மா-சுணம்)"** என்று குறிப்பிடுகின்றன. சில உரையாசிரியர்கள் சுணம் என்றால் பாம்பு என்றும், மா+சுணம் என்றால் மலைப்பாம்பு என்றும் பொருள் கூறியுள்ளனர். ஆனால் சுணம் என்ற சொல் சங்கப்பாடல்களில் இடம் பெறவில்லை. மாறாக சங்கப்பாடல்களில் மலைப்பாம்பு **"அசுணம் (அ-சுணம்)"** என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மாசுணம் என்பது "ஆனகொண்டா"
அசுணம் என்பது மலைப்பாம்பு.
அசுணம் மாசுணம் இரண்டையும் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

நற்றிணையிலும் தேவாரத்திலும் அனகொண்டா பற்றிய குறிப்பு உள்ளது. அரவு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மலைகளில் வாழும் யானேயை பாம்பு விழுங்குகிறது. இதை நற்றிணைப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது. *"ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத் துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சுபிடிப் பூசல்"*(நற்றிணை 14)

யானையை விழுங்கம் பாம்பு பற்றிய செய்தியைப் *" பரிய களிற்றை அரவு விழுங்கி மழுங்க இருள்கூர்ந்த கரியமீடற்றர் செய்ய மேனிக் கயிலே மலேயாரே "* (1–58–2} என்ற தொடரில் சம்பந்தர் குறிப்பிடுகிறார். மாசுணம் அசுணம் தொடர்பான பாடல்வரிகள் கீழே இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழரின் தொன்மையை அறிவோம். உலகம் முழுவதும் வாழும் பழங்குடியினர் எல்லோரும் பண்டைத் தமிழர் என்பதை அறிவோம். தமிழர் என்பதில் பெருமை கொள்வோம்.

அன்பன்
காசிஶீ நா.ரா.கி. காளைராசன்

அசுணம் (மலைப்பாம்பு) இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள்
மணம் நாறு சிலம்பின் **அசுணம்** ஓர்க்கும் - நற் 244/4
அசுணம் கொல்பவர் கை போல் நன்றும் - நற் 304/8
இரும் கல் விடர் அளை **அசுணம்** ஓர்க்கும் - அகம் 88/12

மாசுணம் (அனகொண்டா பாம்பு) இடம் பெற்றுள்ள பாடல்கள்
களிறு அகப்படுத்த பெரும் சின **மாசுணம்**/
வெளிறு இல் காழ் மரம் பிணித்து நனி மிளிர்க்கும் - நற் 261/6,7
தாது எரு மறுகின் மாசுண இருந்து - புறம் 311/3
துஞ்சு_மரம் கடுக்கும் **மாசுணம்** விலங்கி - மலை 261

பேர் அவாவொடு **மாசுணம்** பேர வே - பால:16 27/1
கடிய **மாசுணம்** கற்று அறிந்தவர் என அடங்கி - அயோ:10 35/2
கற்றை **மாசுணம்** விரித்து வரி கச்சு ஒளிரவே - ஆரண்:1 14/4
தலையில் **மாசுணம்** தாங்கிய தாரணி - ஆரண்:7 29/1
வாழ் மனை புகுந்தது ஆண்டு ஓர் **மாசுணம்** வர கண்டு அன்ன - ஆரண்:10 164/3
வயிற்றள் வய கொடு **மாசுணம்** வீசு - ஆரண்:14 43/3
மருள்தரு பிரிவின் நோய் **மாசுணம்** கெட - கிட்:10 21/3
திரைக்கும் **மாசுணம்** வாசுகி ஒத்தது தேவர் - சுந்:11 60/3
கறுத்த **மாசுணம்** கனக மா மேனியை கட்ட - சுந்:11 61/1
கற்பக கொம்பினை கரிய **மாசுணம்**
பொற்பு உற தழுவிய தன்மை போன்றதால் - யுத்2:15 112/3,4
இ-வகை நெடு மலை இழிந்த **மாசுணம்**
கவ்விய நிருதர்-தம் களிறும் கட்டு அற - யுத்2:16 252/1,2
சுந்தர தடம் தோள் வளை **மாசுணம்** சுற்றிய தொழில் காட்ட - யுத்2:16 338/3
தாலம் சார்ந்த **மாசுணம்** என கங்கணம் தழுவ - யுத்4:35 9/4

நற்றிணை 14

தொல்கவின் தொலையத் தோள்நலஞ் சாஅய்
நல்கார் நீத்தன ராயினு நல்குவர்
நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவன்
அகப்பா அழிய நூறிச் செம்பியன்
பகல்தீ வேட்ட ஞாட்பினு மிகப்பெரி
தலரெழச் சென்றனராயினு மலர்கவிழ்ந்து
மாமட லவிழ்ந்த காந்தளஞ் சாரலின்
ஞால்வாய்க் களிறு பாந்தட் பட்டெனத்
துஞ்சாத் துயரத் தஞ்சுபிடிப் பூசல்
நெடுவரை விடரகத் தியம்புங்
கடுமான் புல்லிய காடிறந் தோரே.

தோழீ! மலர் தலைகவிழ்ந்து பெரிய இதழ் விரிந்த காந்தளையுடைய சாரலின் கண்ணே; தொங்குகின்ற வாயையுடைய களிறு (ஆண் யானை) பெரும் பாம்பின் வாய்ப் பட்டதாக; சோராத துயரோடு அஞ்சுகின்ற பிடி (பெண் யானை) பிளிறும் பேரொலியானது; நீண்ட மலையிடத்துள்ள விடரகத்தே சென்று எதிரொலியைக் கேட்டு நிற்கும் கடிய குதிரையை உடைய கள்வர் கோமான் "புல்லி".
அவனுடைய வேங்கட மலையிலுள்ள காட்டின்கண்ணே சென்ற நல்ல காதலர்; என் தோளின் அழகு கெட்டு வாடிப் பழைய நலன்கள் எல்லாம் தொலையுமாறு என்னைக் கூடி இன்பம் கொடுக்கமாட்டாதவராய்க் கைவிட்டு ஒழிந்தார் எனக் கூறாமல் நின்றனை!;
அங்ஙனம் கைவிட்டு ஒழிந்தார் ஆயினும்; அவர் சேரலனது கழுமலத்தின் மதில் ஒருங்கே அழிய இடித்து ஒழித்துக் கிள்ளிவளவன் அன்றை தினம் பகலிலே அவ்வூரைத் தீயின்வாய்ப் பெய்த போரினுங்காட்டில்; மிகப் பெரிதாகிய பழிச்சொல் உண்டாகும்படி சென்றனர் எனினும்; என்பால் மிக்க நட்பு வைத்தனர்; ஆதலின் அவர் நீடு வாழ்வாராக!;

.....
திருக்கயிலாயம்

734.
புரிகொள்சடைய ரடியர்க்கெளியார் கிளிசேர் மொழிமங்கை
தெரியவுருவில் வைத்துகந்த தேவர் பெருமானார்
பரியகளிற்றை யரவுவிழுங்கி மழுங்க விருள்கூர்ந்த
கரியமிடற்றர் செய்யமேனிக் கயிலை மலையாரே.

பெரிய களிற்றை யானையைப்பாம்பு விழுங்கி மறையும் இருள் மிக்க கயிலை மலையில் விடம் உண்ட கரிய கண்டராய்ச் சிவந்த திருமேனியராய் விளங்கும் இறைவர் வளைத்துக்கட்டிய சடைமுடியை உடையவர். அடியவர்க்கு எளிமையானவர். கிளி போன்ற மெல்லிய மொழி பேசும் உமை மங்கையைப் பலருக்கும் தெரியுமாறு ஒரு பாகமாகக் கொண்டு மகிழ்ந்த தேவர் தலைவராவார்.

கீழேயுள்ளது முனைவர் இரா.குணசீலன் அவர்களின் பதிவு.

அசுணமா ஒரு மலைவாழ் உயிரியாகும் .இது யாழிசை கேட்பதாக சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. . இதனை 'மணநாறு சிலம்பின் அசுனம் ஓர்க்கும்'(நற்-உசஎ) 'தொழுதி ஆர்ப்ப யாழ் செத் திருங்கல்விடரளை **அசுணம்** ஓர்க்கும் '(அகம் -88-11) என வரும் அடிகள் விளக்குகின்றன .

அசுணாமாவைக் கொல்வதை **அசுணம்** கொல்பவர் (நற்ஈ0ச.அ) என்ற அடி சுட்டுகிறது .

'யாழ் கேட்ட மானை'என்ற கலித்தொகை(143.10.)சொல்லாட்சி அசுணமாவைக் குறிப்பதாக உரையாசிரியர்கள் கருதுவர்.யாழோசையை யானை,குதிரை ஆகிய விலங்களும் கேட்பதால் இச்சொல் ஆய்வுகுறியதாகும்.

பிற்கால இலக்கியங்கள் அசுணமா குழலுக்கு மயங்கியதைச் சுட்டுகின்றன.இதனை,'இன்னிளிக்குரல் கேட்ட அசுணமா'(சீவக- 1402.2)

'கோவலர் கொன்றத் தீங்குழல் உளவு நீள் அசுணமா உறங்கும் என்பவே '(சூளாமணி-ஈச.ஈச)

'கழைகளின் துளைதொறும் கால் பரந்திசைக்கின்றர் ஏழிசைக்கு உளமுருகி மெய் புளகெழ இசைகொளும் அசுணங்கள் (பெருங்-க.சஎ.உச)

இன்னோசை கேட்ட அசுணமா வல்லோசை கேட்டு இன்னிசை கொள் சீரியாழ் இன்னிசை கேட்டஅசுண நன்மா கேட்டுத் தன் மடிந்ததுபோலெ(பெருங்க.47.24.)) எனப் பெருங்கதை குறிப்பிடுகிறது .

கூர்மபுராணம் ,அசுணத்தை 'முரசொலி கேட்ட அசுணமென் புள் மூச்சவிந்து (இராமன் வனம் புகு படலம்) என்று பறவையாக உரைக்கிறது .

புராணத்தில் சுட்டப்பட்டிருப்பதால் அதில் கற்பனை கலந்திருக்க வாய்ப்புள்ளது.

எனவே பிற இலக்கிய சொல்லாட்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே அசுணமா எந்த வகை உயிரினம் என்பதை மீட்டுருவாக்கம் செய்வதே முறையாகும்.

அ) சங்க இலக்கியங்கள் 'அசுணமா யாழோசை கேட்கும் ஒரு மலை வாழ் உயிரி ' என்று சுட்டுகின்றன.

ஆ) பிற்கால இலக்கியங்கள் அசுணமா குழழோசை கேட்டதை புலப்படுத்துகின்றன.

இ) இலக்கியச் சொலாட்சிகளில் சூளாமணியில் மட்டுமே அசுணமாவின் உருவம் சுட்டப்படுகிறது.

'உலவு நீள் அசுணமா'(சூளா)என்ற சொல்லில் (உல்-வளைதற் பொருள்,நீள்-நீண்ட,மா-பெரிய)அசுணமா என்பது வளைந்து செல்லும் நீளமான அழகிய தேமலை உடைய பெரிய உயிரினம் என்ற கருத்துப் புலனாகிறது.

அசுண (மா)சுணம் சங்க இல்க்கியத்தில் மலைப்பாம்பை '**மாசுணம்**'என்று சங்கப்புலவர்கள் இயம்புகின்றனர்.

இதனை"களிறகப்படுத்த பெருஞ்சின **மாசுணம்**(நற்- 261.6)துஞ்சு மரங்கடுக்கும் **மாசுணம்** (மலைபடு- 261.)எனவரும் அடிகள் சுட்டுகின்றன.

அசுணமா தொடர்பான வடிவங்களும்,செய்திகளும் '**மாசுணம்**' என்னும் மலைப்பாம்பைக் குறிப்பதாகவெ உள்ளன.மலைப்பாம்பின் இயல்பு நீளமாக இருத்தல், வளைந்து செல்லுதல்,உடலில் அழகிய வடிவமிருத்தல் ,பெரிய வடிவில் இருத்தல் ஆகியனவாகும்.அசுணமாவை வளைந்து செல்லும் ,நீளமான அழகிய தேமலை உடைய பெரிய உயிரினமாக இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன .

அசுணமா, **மாசுணம்** எனவரும் இரு சொற்களும் சொல்,பொருள் என இரு நிலைகளிலும் ஒன்றென்பது இக்கருத்துக்களால் புலனாகிறது

அசுணமாவின் ஒலிவுணர்வு அசுணமா, **மாசுணம்** என வழங்கப்பட்ட மலைப்பாம்பு யாழ், குழல் ஆகிய இன்னோசைகளை கேட்பதாகவும் பறை ,முரசு ஆகிய வல்லோசைகளை கேட்டு வருந்துவதாகவும்

இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றன.

புற செவிகளோ, செவித் துளைகளோ இல்லாத மலைப்பாம்பு ,காற்றினால் ஒலி யைக் கேட்கும் திறன் இல்லாதது. தரையில் ஏற்படும் அதிர்வுகளாலேயே ஒலியை

உணர்கிறது.பல ஊடகங்களால் எழும் ஒலி காற்றினால் தரையை அடைகிறது ஒலியை ஏற்கும் மரங்கள்கூட அவ்வொலியைத் தரையில் கடத்தும் இயல்புடையனவாக விளங்குகின்றன.இடியால் பாம்பு அழிந்ததை (குறு- 391 .190)இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன.இடியின் கடுமையான ஒலி காரணமாக பாம்பின் தலை நடுங்கியதை'அரவு தலை பனிப்ப'(நற்- 129.7.8-புற- 17.38)என்று சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.இதனால் பாம்பின் ஒலி உணர்வு புலனாகிறது.புன்னாகவராளி ராகம் கேட்டு பாம்பு வருமென்பதும்,'நுணலும் தன்வாயால் கெடும்'என வரும் நாட்டுப்புற வழக்குகளும் பாம்பின் ஒலி உணர்வோடு ஒப்புநோக்கிக் கருதத்தக்கனவாகும்.

யாழ் ,குழல் ஆகிய இனிய ஒலிகளை தரை வழி அறியும் மலைப்பாம்பு அவ்வொலிகளை இறை எனக்கருதி அவ்விடம் வருகிறது.அந்நேரத்தில் பறை, முரசு ஆகிய வல்லோசைகளை முழக்கி அதனைச் திகைக்கச் செய்வர்.பின் கூரிய ஆயுதத்தால் அதனைக் கொல்வர். மலைப்பாம்பின் தோல் அதிகமான விலை மதிப்புடையது. அதனால் மலைப்பாம்பை அக்காலத்தில் கொன்றுள்ளனர்.இன்றும் இவ்வழக்கம் வழக்கில் உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

அசுணமா ஊர்வன இனத்தைச் சேர்ந்த மலைப்பாம்பே ஆகும்.இதனை **மாசுணம்** என்ற பெயரிலும் அழைத்தனர்.இலக்கியச்சொல்லாட்சிகள் அசுணமாவே **மாசுணம்** என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன.'அசுணமா யாழ் குழல் ஆகிய இனிய இசையை கவனிப்பதாக
இலக்கியங்கள் இயம்புகின்றான.இன்றும் மகுடி ஓசைக்கு பாம்புகள் மயங்கும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளது .

புறச்செவிகளே இல்லாத அசுணமா,இனிய ஒலியால் எழும் ஒழுங்கான அதிர்வை இரை எனக்கருதி அவ்விடம் வருகிறது.அவ்வேளையில் ஒழுங்கற்ற வல்லொலிகளை எழுப்பி அதனைத் திகைக்கச்செய்து கொன்றுள்ளனர். அசுணாமாவினுருவம், அதன் செயல்பாடுகள் குறித்த இலக்கியக் கருத்துக்கள் யாவும் 'மாசுணாம் என்றா மலைப்பாம்பைக் குறிப்பதாகவே வுள்ளான. எனவே அசுணமா என்பது மாசுணம் என்ற மலைப் பாம்பே என்ற கருத்து இதனால்ப் புலப்படுத்தப்படுகிறது.
முனைவர் இரா.குணசீலன்
http://fbtamildata.blogspot.com/2017/07/blog-post_594.html

கீழேயுள்ளது முகநூல் நண்பரின் பதிவு.

இராஜசேகர்
7 நவம்பர் 2020, முற்பகல் 10:56 ·
பெரியகோவிலின் பெருமையைப் பறைசாற்றும் பல சிறப்பம்சங்களில் கோவிலில் உள்ள துவாரபாலகர்கள் சிற்பங்களும் ஒன்று.

ஓங்கி உயர்ந்து கையில் ஆயுதங்களுடன் நின்று கொண்டிருக்கும் துவாரபாலகர்கள், உள்ளிருக்கும் சிவபெருமானின் பெருமையைக் குறித்து கை முத்திரைகளைக் காட்டுவதாக அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். துவாரபாலகர் சிற்பத்தில் உள்ள மற்றொரு சிறப்பு அவர் கையில் இருக்கும் கதையும், அதை சுற்றிய படர்ந்திருக்கும் பாம்பு, அந்த *பாம்பு யானையை விழுங்குகிறது*.

இதன் மறைபொருள் விளக்கம், மிகப் பெரிய யானையை விழுங்கும் ஒரு மிகப்பெரிய பாம்பு, அந்தப் பாம்பு சுற்றியிருக்கும் அதைவிட மிகப் பெரிய கதை ஆயுதம், அதனை தூக்கும் வலிமை கொண்ட மிகப்பெரிய துவாரபாலகர். அந்த துவாரபாலகர் வியந்து பணிந்து வணங்கும் உள்ளிருக்கும் கடவுள் என்பதாகும்.

kalairajan26@gmail.com WhatsApp +91 94435 01912

சங்க இலக்கியங்களில் விலங்குகள் பற்றி பல இடங்களில் குறிப்புகள் வருகின்றன. அதேபோல காடுகளில் மிகப்பெரிய பாம்பு இருந்ததைப் பற்றி மலைபடுகடாமும், நற்றிணையும், திணைபொருள் மாலை போன்ற பல இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றது.

யானையை விழுங்கக் கூடிய அளவிற்கு இந்த பாம்பு இருந்தது என்றும், அதனை **மாசுணம்** என இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மலைபடுகடாம் பாடல்,

"மைந்து மலி சினத்த களிறு மதன் அழிக்கும்
துஞ்சு மரங் கடுக்கும் **மாசுணம்** விலங்கி" 261

இதன் பொருள் களிறு எனும் யானையை அழிக்கும் பாம்பு என மாசுணத்தை குறிப்பிடுகிறது.

நற்றிணைப் பாடல்,

"களிறு அகப்படுத்த பெருஞ் சின **மாசுணம்**
வெளிறு இல் காழ் மரம் பிணித்து நனி மிளிர்க்கும்" 261

இதன் பொருள் பெருஞ்சினம் கொண்ட மலைப்பாம்பு சோறு இல்லாமல் வயிரம் பாய்ந்த மரத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, யானையை இரையாக்கிக்கொள்ள வளைத்து இறுக்கும் வழி அது" என படத்தில் உள்ள துவாரபாலகர் கதையை சுற்றி யானையை விழுங்கும் காட்சியை அப்படியே தத்ரூபமாக சங்க இலக்கியம் விவரிக்கின்றது.

திணைமாலை நூற்றைம்பது பாடலில்,

எரிந்து சுடுமிரவி யீடில் கதிரான்
விரிந்து விடுகூந்தல் வெஃகாப் - புரிந்து
விடுகயிற்றின் **மாசுணம்** வீயுநீ ளத்த
மடுதிறலான் பின்சென்ற வாறு." என 75

யானையை சுற்றிவளைத்து அதனைப் பிழிந்து கொன்ற **மாசுணம்** பற்றி கூறுகின்றது.

இவ்வாறு ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட இலக்கியங்கள் **மாசுணம்** எனும் பாம்பு யானையை விழுங்கும் காட்சியைப் போலவே தஞ்சை பெரிய கோவிலிலும் ஒரு பெரிய மரத்தை போன்று இருக்கும் கதையில் சுற்றிய **மாசுணம்**, யானையை விழுங்கும் காட்சி சிற்பமாக அமைக்கப்பட்டிருப்பது, சங்க இலக்கியத்தை ஒத்தக் காட்சியை 11 ஆம் நூற்றாண்டில் சிற்பமாக சோழர்கள் வடித்துள்ளனர் என நமக்கு புலப்படுகின்றது.

தொடர்ந்து இவ்வாறான வரலாற்று செய்திகளை அறிய மறக்காமல் இப்பதிவை பகிருங்கள், விருப்பத்தை (👍☺♡😠😢) பதிவில் தெரிவியுங்கள். Thali Heritager Magazine எங்களுடைய பக்கத்தை Follow செய்யுங்கள்.

Sharing is Caring....

kalairajan26@gmail.com WhatsApp +91 94435 01912

இந்த நாள் மகிழ்ச்சியான நாளாக அமையாக வாழ்த்துக்கள். நன்றி...

http://heritager.in/?p=2273

---

https://animaldiversity.org/site/accounts/information/Eunectes_murinus.html

---

https://en.wikipedia.org/wiki/Anaconda

The word anaconda is derived from the name of a snake from Ceylon (Sri Lanka) that John Ray described in Latin in his Synopsis Methodica Animalium (1693) as serpens indicus bubalinus anacandaia zeylonibus, ides bubalorum aliorumque jumentorum membra conterens. Ray used a catalogue of snakes from the Leyden museum supplied by Dr. Tancred Robinson, but the description of its habit was based on Andreas Cleyer who in 1684 described a gigantic snake that crushed large animals by coiling around their bodies and crushing their bones.[3] Henry Yule in his Hobson-Jobson notes that the word became more popular due to a piece of fiction published in 1768 in the Scots Magazine by a certain R. Edwin. Edwin that described a 'tiger' being crushed to death by an anaconda, when there actually never were any tigers in Sri Lanka.[a] Yule and Frank Wall noted that the snake was in fact a python and suggested a Tamil origin anai-kondra meaning elephant killer.[5] A Sinhalese origin was also suggested by Donald Ferguson who pointed out that the word Henakandaya (hena lightning/large and kanda stem/trunk) was used in Sri Lanka for the small whip snake (Ahaetulla pulverulenta)[6] and somehow got misapplied to the python before myths were created.

2) Ray, John (1693). Synopsis methodica animalium quadrupedum et serpentini generis (in Latin). London: Impensis S. Smith & B. Walford. p. 332. doi:10.5962/bhl.title.41459 – via Biodiversity Heritage Library.

3) Owen, Charles (1742). An essay towards a natural history of serpents. London. p. 114. doi:10.5962/bhl.title.58688 – via Biodiversity Heritage Library.

4) Pocock, Reginald I. (1930). "The Panthers and Ounces of Asia". Journal of the Bombay Natural History Society. 34 (2): 307–336 – via Biodiversity Heritage Library.

5) Wall, Frank (1921). Ophidia Taprobanica or the Snakes of Ceylon. Ceylon: H. R. Cottle, Government Printer. p. 48. doi:10.5962/bhl.title.53694 – via Biodiversity Heritage Library.

6) Willey, Arthur (1904). "Some rare snakes of Ceylon". Spolia Zeylanica. 1 (3): 81–89 – via Internet Archive.

7) Ferguson, Donald (1897). "The derivation of "Anaconda". Notes and Queries. 12 (294): 123–124. doi:10.1093/nq/s8-XII.294.123 – via Internet Archive.

8) Skeat, Walter W. (1882). A concise etymological dictionary of the English Language. Oxford University Press. p. 16 – via Internet Archive.

9) Yule, Henry; Burnell, Arthur C. (1903). Hobson-Jobson. London: John Murray. pp. 24–25 – via Internet Archive.

/////////

கடந்த 2005-ஆம் ஆண்டு தொல்லுயிரியல் ஆராய்ச்சியாளர் முனைவர் சுனில் பாஜ்பாய் பழங்கால திமிங்கலங்கள் பற்றிய ஆய்வு தொடர்பாக குஜராத்தின் கட்ச் மாவட்டத்திற்குச் சென்றிருந்தார். அங்கு ஒரு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் திமிங்கில புதைபடிவங்களை தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, வேறொரு பிரமாண்ட உயிரினத்தின் முதுகெலும்புத் தொகுதியைச் சேர்ந்த பகுதியளவு எலும்புகளின் தொல்லெச்சங்கள் அவருக்குக் கிடைத்தன. அது இந்திய நிலப்பரப்பில் 4.7 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த, சுமார் *49 அடி வரை நீளம் கொண்ட பிரமாண்டமான பாம்பு* ஒன்றின் தொல்லெச்சம்.

இந்தியாவில் வாழ்ந்த பிரமாண்ட **'வாசுகி'** பாம்பின் உணவும் வேட்டை முறைகளும் என்ன? ஆய்வாளர்கள் தகவல் - BBC News தமிழ் https://share.google/hsfWGW2ilq0bPwD2v

மேலேயுள்ள படத்தில் ஒரு அனகொண்டா பாம்பு ஒரு களிற்றை(ஆண்-யானையை)ப் வளைத்துப் பிடித்து அதன் எலும்புகளை நொறுக்குகிறது. இந்த காட்சியை " களிறு அகப்படுத்த பெரும் சின மாசுணம்" என்று தமிழ் இலக்கியம் பதிவு செய்துள்ளது.

But in any case it is inadmissible, being preoccupied by *Felis longicaudata* employed by Blainville in 1840 for one of the small Felidæ of the *marmorata* type.

Another name that has been frequently assigned to the Indian panther is *antiquorum*. There are probably few names of mammals about which more mistakes have been made. Under the title 'Panther of the Ancients', it was first mentioned by Griffith who described and illustrated the animal from MS. notes and a figure prepared by Hamilton Smith from a specimen he saw in the Hesse Cassel Museum (Griffith's *Animal Kingdom,* ii, p. 466, Pl. 1827). J. E. Gray gave the technical name *antiquorum* to this panther (Griffith's *Animal Kingdom,* v, p. 165, 1927.)[1] The animal was imported alive and was exhibited in the menagerie of the Elector of Hanover; but its locality was, and is, unknown.

Sykes (*Proc. Zool. Soc.,* 1831, p. 102) was responsible for assigning the name *antiquorum* to the so-called panther of the Deccan known to the Mahrattas as 'Beebeea Baugh', declaring that this animal 'exactly resembles' the one figured and described by Griffith as 'The Panther of the Ancients'. This he diagnosed as smaller, darker in colour and with more crowded rose rings than the leopard (*F. leopardus*) of the Deccan, the cheetah of the Mahrattas, which he regarded as a distinct species. But Hamilton Smith's figure most emphatically represents a panther with large, almost 'jaguarine' well-spaced rosettes and in his description of the specimen he drew particular attention to the buff-yellow tint of the flanks pervading the belly and the inside of the limbs, 'there being no white part', a character in which *antiquorum* differs from all normally coloured leopards, known to me, whether Asiatic or African. In this respect *antiquorum* is unique, as I pointed out some years ago (*Field,* December 14, 1907). Nevertheless Fitzinger, following Sykes, and Matschie following Fitzinger, adopted the name *antiquorum* for the Indian panther. Clearly it is inapplicable and the name must stand aside for the time being, attached to an unidentified race of panther.

The last name in the list to be considered is *pardus* employed by Lydekker on the assumption that Linnæus designated the Indian animal by that title. But, for reasons explained above, I adopt Thomas's restriction of the name *pardus* as a subspecific title to the Egyptian race.

The following is a list of the skins in the British Museum :—

Kashmir.—Three skins collected near the western boundary between the Indus and the Jhelum, north of Srinagar, and purchased from Mrs. Pauline Entwisle :—

(1) Tanned skin of an adult male from Ashkote. Coat smooth and soft, the hair on the back barely 1 in. long but a little longer than in South Indian panthers. Colour bright tawny yellow, with most of the rosettes of average size, not closely packed, about ½ in. apart, some tolerably large about 1¾ by 1½ in., inclosing a small

[1] Hence Allen's statements that the type of *antiquorum* was in the Paris Museum and that Griffith was the author of the name are alike erroneous (*Bull. Amer. Mus. Nat. Hist.,* 47, pp. 250-251, 1924).

308 JOURNAL, BOMBAY NATURAL HIST, SOCIETY, Vol. XXXIV

But in any case it is inadmissible, being preoccupied by Felis longicaudata employed by Blainville in 1840 for one of the smali Fendæ of the marmorata type.

Another name that has been frequently assigned to the **Indian panther** is antiquorum. There are probably few names of mammals about which more mistakes have been made. Under the title **'Panther of the Ancients',** it was first mentioned by Griffith who described and illustrated the animal from MS. notes and a figure prepared by Hamilton Smith from a specimen he saw in the Hesse Cassel Museum (Griffith's Animal Kingdom, ii, p. 466, Pl. 1827). J. E. Gray gave the technical name antiquorum to this panther (Griffith's Animal Kingdom, v, p. 165, 1927.) The animal was imported alive and was exhibited in the menagerie of the Elector of Hanover; but its locality was, and is, unknown.

Sykes (Proc. Zool. Soc., 1831, p. 102) was responsible for assigning the name antiquorum to the so-called panther of the Deccan known to the **Mahrattas** as 'Beebeea Baugh', declaring that this animal 'exactly resembles the one figured and described by Griffith as **"The Panther of the Ancients'.** This he diagnosed as smalier, darker in colour and with more crowded rose rings than the leopard (F. leopardus) of the Deccan, the cheetah of the Mahrattas, which he regarded as a distinct species. But Hamilton Smith's figure most emphatically represents a panther with large, almost jaguarine well-spaced rosettes and in his description of the specimen he drew particular attention to the buff-yellow tint of the flanks pervading the belly and the inside of the limbs, 'there being no white part', a character in which antiquorum differs from all normally coloured leopards, known to me, whether Asiatic or African. In this respect antiquorum is unique, as I pointed out some years ago (Field, December 14, 1907). Nevertheless Fitzinger, following Sykes, and Matschie following Fitzinger, adopted the name anti-quorum for the Indian panther. Clearly it is inapplicable and the name must stand aside for the time being, attached to an unidentified race of panther.

The last name in the list to be considered is pardus employed by Lydekker on the assumption that Linnæus designated the Indian animal by that title. But, for reasons explained above, I adopt Thomas's restriction of the name pardus as a subspecific title to the Egyptian race.

The following is a list of the skins in the British Museum:-Kashmir. Three skins collected near the western boundary between the Indus and the Jhelum, north of Srinagar, and purchased from Mrs. Pauline Entwisle:-

(1) Tanned skin of an adult male from Ashkote. Coat smooth and soft, the hair on the back barely 1 in. long but a little longer than in South Indian panthers. Colour bright tawny yellow, with most of the rosettes of average size, not closely packed, aboutin. apart, some tolerably large about 14 by 14 in., inclosing a small

Hence Allen's statements that the type of antiquorum was in the Paris Museum and that Griffith was the author of the name are alike erroneous (Bull. Amer. Mus. Nat. Hist., 47, pp. 250-251, 1924).

THE PANTHERS AND OUNCES OF ASIA.

BY

R. I. Pocock, F.R.S.

Temporary Assistant in the Zoological Department of the Natural History Museum.

(With Plates VII-XIII)

(Continued from page 82 of this volume)

Part II.

The Panthers of Kashmir, India and Ceylon.

Panthera pardus fusca, Meyer.

(Pls. II, III and VII).

Felis fusca, Meyer, *Zoolog. Annalen,* I, p. 394, 1794, based upon De la Métherie's figure and description of a black panther from Bengal in the Tower of London (*Journ. de Physique,* 33, *p.* 45, Pl. II, 1788).

Felis longicaudata, Valenciennes, *C.R. Acad. Sci. Paris,* 42, p. 1036, 1856 (preoccupied).

Panthera antiquorum, Fitzinger, *SB. Akad. Wiss. Wien,* 58, p. 47, 1868; *Felis pardus antiquorum,* Matschie, *SB. Nat. Fr. Berlin,* 1895, p. 194 (Not *Felis pardus antiquorum,* J. E. Grey, 1827).

Felis pardus pardus (by implication), Dollman after Lydekker, *Game Animals of India,* p. 314, 1924; Rowland Ward's Records, p. 482, 1928.

Type locality.—Bengal. Type probably not in existence.

Distribution.—India from the Himalayas to Cape Comorin; Ceylon; range to the east of the Bay of Bengal uncertain.

Notes on the synonymy.—It is unfortunate that the earliest name definitely assigned to an Indian panther was given to a melanistic variety which was therefore called *fusca.* The animal was recorded as coming from Bengal; and since skins from that district agree with those from other parts of India, I have no choice but to adopt *fusca* as the racial name at all events of the dominant type of panther of the country.

With regard to *longicaudata,* Valenciennes stated that F. Cuvier gave that name to an alleged long-tailed leopard from Ceylon and the Malabar coast of India. But I cannot trace it in F. Cuvier's works. Probably it was a MS. name which Valenciennes adopted.

little Animal call'd *Fitchet*, that ſmells ill, eſpecially when enraged *. *Jonſtonus* and *Geſner* make it to be the *Druinus*, which has been already deſcrib'd.

LXV. The *Anacandia*, a *Ceylonick* Serpent, of monſtrous Corpulence, being in longitude about 25 Foot. *D. Cleyerus*, who accounts for this gigantick Serpent, ſays, he ſaw one of them open'd, in whoſe Belly was found a whole Stag, with all his integral Parts: In another they found a wild Goat; and in a third, a Porcupine arm'd with all its Darts and Prickles †. Serpents of this nature have often fallen in our way, by which we may imagine, that there is a vaſt ſpread of them over the Earth. Mr. *Ray* from *Cleyerus* gives this account of the Monſter——Tho' the Throat ſeems narrow, yet 'tis very extenſible, and the Facts have been confirm'd by Experience. When the Prey is catch'd, he wraps himſelf about it, takes it by the Noſe, ſucks the Blood, and ſoon reduces it to a Hodge-podge; after he has broken the Bones in pieces, that emits a Sound like a Gun, *ibid.* And in doing all this he ſpends two days.

LXVI. The *Ghalghulawa* is another *Ceylonite*, that goes by the Name of *Serpens Indicus Saxatilis*, deſcrib'd by whitiſh Lines, that run acroſs one another: Whether the Poet refers to this, as a Serpent affecting ſtony and gravelly Situations, or to a certain Fiſh, I determine not ‡.

LXVII. The *Manballa* is another *Indian*, and from its Name we may conclude it has ſomething of the canine Nature, for it flies with great Fury at Paſſengers, as ſome Dogs uſually do. 'Tis of a light red (or bright bay, as we call it in Horſes) ſpotted with white.

LXVIII. The *Nintipolonga*, an *Indian* Serpent, whoſe Skin is checker'd with white and black Spots. Its Bite is accompanied with mortiferous Sleep, therefore call'd *Serpens hypnoticus, ſoporiferous*

* *A putoria, quia valdè fœtet.*

† *De octavo genere merentur legi, quæ D. Cleyerus in Ephemer. German.* Anno 12. Obſerv. 7. cui titulus, *De Serpente magno Indiæ Orientalis Urobubalum deglutiente Narrat. Rai Synopſis Animalium*,——p. 333, 334.

‡ Tum viridis ſquamis, parvo ſaxatilis ore. *Ovid.*